

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény
templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos
közlönyül

Előfizetési ára egy évre 2 pengő

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.**: Az új pápa. — **Kupka Izabella**: Magyar öröm. — Első áldás. — **Juhász Béla**: Nagypénteki gondolatok. — **Oltványi József**: Elmélkedések a kereszttúrl. — **Központi**: Imaszándékunk: Az Anyaszentegyház. — **Kupka Izabella**: Szentatyánkért. — **Oltáregyleti élet.**

Az Oltáregyesület irodájában kaphatók:

Az Oltáregylet vezérkönyve.....	—80
Az Oltáregylet Útmutatója.....	—80
Az Oltáregylet felvételi füzeté.....	—10
Az Oltáregylet felszázados története.....	3.—
Az Oltáregylet szervezése és működése.....	—10
Az Oltáregylet érme.....	1.—
Az Oltáregylet «Örökimádás» folyóirata egész évre.....	2.—
«Örökimádás» folyóirata egyes példány.....	—20
«Örökimádás» régi teljes évfolyam.....	1.20
«Örökimádás» régi egyes példány.....	—10
«Jézusom Öröömöm» egész évre.....	1.50
«Jézusom Öröömöm» egyes példány.....	—15
«Jézusom Öröömöm» régi teljes évfolyam.....	—80
Az eucharisztikus Gyermekszövetség érme.....	—50
Gomblyukjelvény.....	—20
Kis Örökimádás imakönyv.....	1.—
«Az Isteni Gyermekbarátnál» című imakönyv.....	1.60
«Az Isteni Gyermekbarátnál» c. imakönyvhöz való énekpótfüzet.....	—20
Eucharisztikus Gyermekszövetségi induló.....	—08
Eucharisztikus Gyermekszövetség vezérkönyve kötve 1.—, fűzve.....	—50
<i>Különfélék:</i>	
Jézus Szíve hónapja fűzve.....	—30
« » » kötve.....	—60
Kis Szent Teréz szelleme.....	3.—
Nádasdy: «Havi magány».....	1.—
«Magyar Hősök» fűzve.....	2.60
« » » kötve.....	3.50
Szent Zita élete.....	—50
« » » egyszerűbb kiadás.....	—20
Fehér Liliom.....	—10
Lorettoi litánia latin szöveggel.....	—05
Lorettoi litánia Szent Józsefről.....	—02
Levelezőlapok az Örökimádás-templomról.....	—10
Kánter Károly emlékkép.....	—05
Emlékirat Mária Reparatrixról.....	—50

AZ UJ PÁPA.

XII. Pius pápáról, megválasztásával kapcsolatban, a napilapok eleget írtak; mégpedig a legnagyobb tisztelet hangján. Általánosan elismerték személyének küldetészerűségét és mindenkiét felülmúló értékeit.

Nem is erről akarok írni az Örökimádás olvasóinak, hanem arról amiről az ujságok természetesen nem írhattak, az *ő lelkiületéről*.

Új Szentséges Atyánk a legbensőségesebb lélek. Láttam őt imádkozni a dunai processzió a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt. Így csak a szentek imádkoznak! Szinte megszűnt számára létezni a világ. Tekintete folyton az Eucharisztíán, az ajka pedig szüntelen mozgott, nem is elmélkedő, hanem szóbeli imát mondott megszakítás nélkül a háromórás körmenet alatt. Azon szentmise után, melyet a parlament előtt mondott, úgy végezte a hálaadást, mintha senkisémet lett volna jelen, mintha egy magánkápolna remeteségében imádkozott volna; olyan mélyen elmerült az imába, hogy a szertartásmesternek vállát kellett megérintenie, hogy az Istennel való egyesülés bensőséges világából újra visszatérjen a földre, ahol egész sereg ember várta indulását. Szentmiséjét a szabályokhoz való szigorú ragaszkodással és fölemelő összedettséggel mondta.

Ebből a bensőséges lélekből *a lelkesedés hatalmas lángjai* csaptak előttünk a magasba Szentséges Atyánk kongresszusi beszédeiben. Olyanformán van nála, mint a Napnál, ha felkel az egész világra szórja világító és melegítő sugarait. Szentséges Atyánkból is a hit fénye és a lelkesedés melege sugárzik, a hányszor csak kinyitja ajkát és kitarja aszkéta karját és ujjait, amelyeken mintegy pólusokon jelentkezik lánglelkének lenyüggőző, a hirdetett elvek igazságáért — mindig győzelmesen — síkraszálló ereje.

Oltáregyleti tagok, eucharisztikus lelkek, a mi példaképünk ő! Tanuljunk tőle. Nem hiába engedte meg a Gondviselés, hogy közöttünk

járjon, hogy megismerjük, példáját szemléljük! Akarata az, hogy ne csak lelkesedjünk érte, de kövessük is őt.

Legyünk mi is minél bensőségebb lelkek! Ūrítsük ki a lelkünk-
ból a bűn «régi kovászát» és vegyük bele Istent úgy, hogy egészen tele
legyünk Vele! Egészen elmerüljünk benne! Legyenek a mi imád-
ságaink is egészen az Ūrnak szentelt pillanatok; mint Szentséges
Atyánknál is látjuk, mindig egészen annak éljünk, amivel foglalkozunk.
(Ő is nemcsak az imában volt egészen imádkozó ember, hanem a láto-
gatásoknál, fogadásoknál is egészen a szeretetet gyakorló főpapak
mutakozott, mintha nem is lett volna több gondja vagy programja.)

A húsvéti ünnepekör győzedelmes lelkivilágában mi is ébresszünk
lelkesedéseket, termeljünk mindig kész lelki energiákat, amelyek
alkalomadtán akcióképesek és mindenkor méltó megjelenésformát
biztosítanak oltáregyleti hivatásunk teljesítésének. Hisz az Oltáregyesü-
let állandó hivatása az, ami időlegesen a kongresszusé volt: *a szentségi
Jézus kapja meg az Őt megillető hódolatot és imádást* és — a szegény
templomokban is — tegyünk meg mindent azért, hogy e titok körül
legalább szabályszerűség adjon méltó keretet eucharisztikus hitünknek.

«Hála legyen az Istennek», hogy Szentatyánk példáját megragyog-
tatta előttünk és kihangsúlyozta benne azt, amit az Oltáregyletben
mindig kívántunk: a bensőséges lelkületet és lelkes hivatásszeretetet.

Allelujás szívvel induljunk új Szentatyánk nyomdokain.

Mátrai Gyula dr.

MAGYAR ÖRÖM.

Ő itt járt közöttünk!... Szép Budapestünknek
— Alig esztendeje — szeretett Vendége!
Mídon szép hazánkba jövének a népek
Oltári nagy Szentség diadalünnepére.

És itt osztott áldást!... Hallottuk kedves hangját,
Mídon itt hirdette Jézus lángszerelmét!
... Kék Duna hullámin kísérte imádvá.
... Fénylő álomhajón... elrejtett Istenét!

Ő itt járt közöttünk!... És most Őt emelte
Az Ūr akarata Szent Péter trónjára!
Büszke öröm tölti hálás magyar szívünk!
Jó Szentatyánkért esd magyarok imája.

Kupka Izabella.

ELSŐ ÁLDÁS.

Az örök Városra halkan leszáll az alkony...

Esti csillag fénye aranylón felragyog.

Harangok zúgása ujjong fel minden tornyon

S Vatikán szent fala új nevet visszhangoz!

Lelkesen tör égig az öröm, a hála:

Új Pásztort kapott ma Krisztus Szentegyháza!

Szent Péter temploma erkélyén új Szentatyánk

Áldástosztó keze lendül a magasba:

Térdrehullt népére első áldását hinti...

Lelkebe-remegőn csendül szelíd hangja.

Forrón tör égig milliók imája:

Tartsd meg Isten!... áldd meg... drága Szentatyánkat!

Kupka Izabella.

NAGYPÉNTEKI GONDOLATOK.

Ó, ti mindnyájan, kik általmentek az úton, figyeljétek és lássátok, ha van-e oly fájdalom, mint az én fájdalom. (Jer. sir. 1, 12.)

Temetőbe, a holtak országába vezet minket lélekben az Anyaszentegyház, nem olyan tetszetős külsejű temetőbe, mint a mi községi temetőnk, ahol a gondozott síroknak szép sorai fogadják az érkezőt. Pedig ezek a temetők is, ha megnépesülnek, mennyi fájdalomnak, mennyi szomorúságnak, mily keserves zokogásnak szoktak tanui lenni. Bizony, sok fájdalmas visszaemlékezésnek az okozói a mi szeretettel gondozott temetőink is.

Az a temető, ahová nagypénteken állít minket lélekben Egyházunk, nem barátságos külsejű, nem a szeretet részvétéről tanuskodó, hanem Jeruzsálem nyugati részén egy kopár hegy kemény sziklából alkotva, sűrű bozótoktól körülveve, terméketlen, elhagyatott hegy, ahol eltemetetlen emberi csontok és koponyák szanaszét hevernek, azért nevezték koponyák hegyének, zsidóul Golgotának, vagy másképp Kálváriának. Borzalmasabb ezen hely a dögternél, mert ezen a hegyen a halálraítelt gonosztevőket, az emberiség rémeit szokták volt keresztrefeszíteni, az ő rémtetteikről, utolsó perceik szörnyű átkozódásairól tanuskodik ez a hegy, azért kerülték a szelídlelkű, békeszerető emberek. Csak a kivégzések csődítették össze néha-néha ezen hegyre a kíváncsi embereket.

Több mint 1900 év előtt, húsvételotti pénteken délelőtt, szokatlanul nagy tömeg közeledett ezen borzalmas külsejű hegy felé, mint a zúgó tengeráradat. A zajban a leghallhatóbbak voltak azok a káromkodó durva biztatások, amelyekkel mintha leölésre, vágóhídra szánt állatok nagy seregét hajszolta volna maga előtt a vásárosok nagy tömege. Végre megérkezik a nagy tömeg a hegy aljához, hogy felvonuljon a hegyre. Akkor látjuk, hogy nem leölésre szánt állatokat, hanem

embert hajszolnak maguk előtt szörnyű keresztrel a vállán, aki a kimerültségtől leroskad a mázsányi kereszt súlya alatt. Ahelyett hogy felségítenék, előbb durva szitkokkal, ütésekkel, rugdalásokkal akarják felállásra kényszeríteni s csak azután segítik fel, hogy folytathassa keserves keresztútját föl a hegyre. Nagy fáradtsággal ment föl a meredek úton. A hegyen a hóhérok leveszik vállairól a keresztet, ruháit letépi s ott áll az Úr Jézus mezítelenül a durva nép között, borzalomtól reszketve, egész teste csupa kétség, véresebektől elborítva várja a szörnyű keresztrefeszítést. Ime, az Isten Bíránya, ki elveszi a világ bűneit! Körülnéz, de mily kevés arcon tükröződik Iránta a szeretet részvéte! Édes Jézusom! Hogyan kerültél ide ily szétmargangolt állapotban, mint «féreg s nem ember, az emberek gyalázata s megvetése»? Hiszen még egy év előtt királyává akart választani a választott nép nagy tömege s most pokoli gyűlölettel felfeszítésedet várja szeplőtelen Szűzanyád hétfájdalmának betetőzésére.

Emlékeztünkben van, mily csodálatosan vendégelt meg az Úr Jézus sokezer embert a pusztában öt kenyérrrel és két hallal. A férfiak mintegy ötezren voltak, hát még mennyi asszony és gyermek lehetett ott. És mindnyájan jóllaktak, miután az Úr megáldotta az öt kenyeret és két halat s kiosztani rendelte a sokezer letelepült között. Akkor aznap királyukká akarták tenni Krisztust. Másnap oly kenyérral biztatja őket, mely az örök életre táplál: «Én vagyok az élő kenyér, ki a mennyből szállottam alá, aki ezen kenyérből eszik, az örökké él és kenyér, amelyet adni fogok nektek, az én testem a világ életéért». A zsidók erre azt felelték: «Micsoda beszéd ez, ki hallgatja ezt?» és megbotráncozva az Úr Jézus szavain, hitetlenségükben elhagyták Őt. Milyen is a földies érzületű emberek lelkülete! Csak azt akarják királyukul elfogadni, aki testi szükségleteikről gondoskodik, aki által földi érdekeiket biztosítva látják, de halhatatlan lelkük üdvével nem törődnek, a lelket tápláló kenyér, az Oltáriszentség, nem kell nekik. Hasonlóképpen bánnak az Úr Jézussal virágvasárnapon és nagypénteken is. Júdás árulásra jelentkezése után a zsidó nép vezetői, előljárói elérkezettnek látják az időt arra, hogy mihamarabb végezzenek gyűlölt ellenfelükkel, a názáreti Jézussal. Nem részletezem tovább, hiszen hallani fogjuk az Úr Jézus szenvedéstörténetéből: a passióból.

Az eucharisztikus lelkületű hívek szerető részvétellel látják, hogy a Krisztust feszítő gyűlölet ma is ugyanaz az Oltáriszentségben elrejtett Üdvözítőnk iránt, aki ma is kész lenne minden egyes lélekért külön-külön mindazt újra meg újra átszenvedni, amit egykor elszenvedett az egész emberi nemért. Ezen önfeláldozó szeretet műveli, mint első és főok, az áldozópap mellett a szentmisékben az átváltozás, az átállagulás nagy csodáját, ezen szeretet foglya lelkünk táplálására a megszentelt kenyér és bor külső színei alatt. *Közreműködésünkre van szükség, hogy az üldözések tengernyi vizeitől is kiolthatatlan szeretete üdvözíteni tudja aklának Tőle eltévelyedett juhait s mindazokat, akik a sötétségben és a halál árnyékában tengetik sivár életüket. «Tűzet jöttem bocsátani a földre és mit akarok, ha nem, hogy felgyulladjon». Luk. 12, 49. Ez a felgyullasztott szeretet a viszontszerető hálás lelkekben szentmisékkal, szentáldozásaikkal, vezekléseikkel, alamizsnálkodással, melyeket a helyes útra térítendőkért felajánlanak, segít eucharisztikus Üdvözítőnknek meghódítani a Tőle idegenkedő lelkeket, hogy valóra válhasson buzgó imádságunk: Eucharisztikus Megváltónk szentséges Szíve! Jöjjön el a te országod.*

A megtestesült Isten azért lett hozzánk hasonló külsőleg, hogy mi belsőleg az önfeláldozó Isten- s emberszeretetben így is tökéletes hasonmásaivá lenni törekedjünk!

Juhász Béla.

Elmélkedések a kereszttútról.

Néhány nap még és a nagyböjt az ő kedves, bűnbánatos hangulatával elröp- pen, mint a nagycsütörtöki harangzúgás, hogy helyet adjon a húsvéti Allelujának. A nagyböjti hangulat véget ér, de szépséges kereszttúti ájtatosságát vigyük ma- gunkkal az egyházi év folyamán. Legyen továbbra is gyakori, kedves ájtatosságunk! Meglátjuk mindjárt, hogy ez az áldott ájtatosság valóban megérdemli, hogy kísérő- társunk legyen egész életünkön át.

Liguori Szent Alfonz, a nagy egyháztanító, azt mondja, hogy három jegyről lehet már itt a földi életben is felismerni azokat, akik az örök boldogságra ki van- nak választva. E három ismertetőjel: nagy és állandó szeretet és tisztelet 1. az Úr Jézus kinszenvedése iránt, 2. a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt, 3. a Boldog- ságos Szűz Mária iránt. *Akik a szent kereszttúti ájtatosságot lehetőleg naponta, vagy legalább is gyakran és szívvel-lélekkel szokták imádkozni, azok tudják meg, hogy a kiválasztottságnak nem is egy, de mind a három jelét szívükön hordják, miért is háromszor boldogoknak kell őket magasztalnom.*

1. Szeretetet az Úr Jézus Krisztus iránt.

A kereszttúti ájtatosság ugyanis egyenesen az Úr Jézus kinszenvedéseire vonatkozik és nincs jobb eszköz az édes Údvözítő kinszenvedése iránt való részvét és viszont szeretet felindítására, mint ez az ájtatosság. Minél nagyobb Jézusnak az ő kinszenvedésében megnyilvánuló szeretete és áldozata, annál jobban esik az ő isteni Szívének, ha mi gyakran és nagy hálával gondolunk az ő szenvedéseire.

Rodriguez, a kiváló egyházi író, mondja el a következő esetet. Istennek egy szentéletű szolgája sok kéréssel ostromolta az Úr Jézust: jelentse ki neki, mit tegyen, milyen szolgáltatásokat végezzon, ami legkedvesebb volna az ő isteni Szívének. Amint egy alkalommal buzgó imába merülve ismét ezt kérte az Úr Jézustól, a fájdalmas Istenember megjelent előtte, félig meztelen teste vérző sebekkel borítva, vállán a nehéz keresztet hordozva. *«Fiam — úgymond — ha igazán kedves dolgot akarsz előttem cselekedni, úgy segíts nekem e nehéz keresztet hordozni. Teszed pedig ezt akkor, ha gyakran és szerető részvétellel emlékezel meg az én kinszenvedéseimről.»*

Igen, az édes Údvözítő szenvedéseiről tisztelettel, szeretettel, hálával meg- emlékezni oly értékes és kedves az ő isteni Szívének, hogy igen sok kiváló hit- tudósunk (Szent Ágoston, N. Albert, Nilles S. J.) nem habozik kijelenteni, hogy egy szívből fakadó elmélkedés Jézus szenvedései fölött értékesebb, mint egy egész évi szigorú böjt vagy mint az egész zsolozsmáskönyvnek a kiáldozása. Mennyire kell tehát a keresztutat szeretnünk, mely megtanít bennünket az éretünk szenvedő Istenembert szeretni! És az a jó Jézus, aki *Veronikának* kinszenvedése iránt tanúsított csekély figyelmét is oly pazar bőkezűséggel fizette vissza, majd rajtunk is valóra váltja a mondást, hogy aki gyakran és szeretettel végzi a kereszttúti ájtatos- ságot, annak Isten kiválasztottai közt lesz a helye.

A keresztnek áldott útját járva lassacskán megtanuljuk, megértjük a nagy igazságot: *«Nincs világosabb jele annak, hogy Isten kiválasztott barátai közé tar- tozunk, mintha számos csapás, szorongatás ér bennünket».* Vagyis a szenvedő Jézust szeretve, megtanuljuk *a keresztet is szeretni.* Már pedig ez a legnagyobb bölcsesség. És milyen nagy szükség van erre éppen most, amikor az egész világ egy

hatalmas nagy Kálvária, amelyen mindenki görnyed, vánszorog a maga keresztje alatt. És azzal a lelkiürettel hordozzuk-e keresztünket, amellyel egy örökké tartó boldog mennyországot lehet kiérdemelni?

Lám az a *cirénei Simon* sem értette eleinte, hogy tulajdonképpen az Isten végtelen irgalma és kegyelme, de meg egyúttal kimondhatatlan nagy megtiszteltetés nyilvánult meg abban, hogy Jézus éppen őt választotta ki, hogy neki a kereszt-hordozásban segítsen. Simon nem látott abban a keresztben mást, mint egy súlyos, szegényell teljes gerendát, melynek viselése csak gúnyt és becstelenséget hozhat fejére. Természetes tehát, hogy nem jókedvvel, hanem csak a kényszernek engedve hordozta a keresztet, melyet Jézus keze érintésével megszentelt s melyen a világot megváltotta. Könnyen elgondolhatjuk, hogy az a *jobb lator* sem vitte szívesen a keresztfáját. De ezek híven követték az Ur Jézust a keresztúton. Látván az ő csodás békétűrését, megérlelődött lelkükben a nagy szó: *«Mi ugyan mindezt méltán szenvedjük...»* Így lettek ezek a keresztúton a kereszt szeretete által szentekké. Mi is itt a keresztúton — hűségesen nyomdokába lépve szenvedő Mesterünknek — fogjuk megérteni a szentírási igéket: *«Nem ezeket kellett-e szenvedni a Krisztusnak és úgy menni be az ő dicsőségébe?»* (Luk. 24, 26.) és továbbá: *«Aki föl nem veszi keresztjét és nem követ engem, nem méltó hozzám.»* (Mt. 10, 38.)

2. A keresztút és szentmiseáldozat.

Azt mondtam, hogy aki a keresztúti ájtatosságot szereti, nagyrabecsüli, az egyszersmind *eucharisztikus lélek* is és így magán viseli a kiválasztottság második pecsétjét is. De hogyan függ össze keresztút és Oltáriszentség? Talán kérdezzük így: milyen kapcsolat, miféle rokonság van a *keresztút és szentmise között*? Így könnyebben meg fogjuk érteni.

Lássuk első sorban is, művegett rendelte Krisztus Urunk a szentmise-áldozatot? Jézus szenvedésével és halálával a keresztfán megváltotta az egész világot. Ennélfogva a szentmise-áldozat nem arra való, hogy a szentmise által újonnan megváltassunk. *A szentmise a keresztáldozatnak megújítása, folytatása és befejezése*; tehát arra való, hogy azokat a kegyelmeket, melyeket Jézus a keresztfán számunkra kiérdemelt, megkapjuk a szentmisében. De még más cél is lebegett az isteni Údvözítő szemei előtt, midőn a szentmisét, illetőleg az Oltáriszentséget rendelte. Azt akarta, hogy soha, míg csak ember él e föld hátán, *soha meg ne feledkezzenek* arról, amit ő irántunk való végtelen nagy irgalmában és szeretetében tett: t. i. *kín szenvedéssel teljes keresztaláláról*. Ennek emlékeztetere rendeli az édes Údvözítő a szentmise-áldozatot, világosan kijelentvén az utolsó vacsorán: *«Ezt cselekdjétek az én emlékezetemre»*. A szentmise tehát *élő emlék*, megismétlése a keresztfán történt áldozatnak, amely *mindennap eszünkbe juttatja az Ur Jézus halálát*. Élő emlékeknek mondom, mert a szentmisében Krisztus szent teste és vére valósággal és lényegileg jelen van.

Már most kérдем: *mi a keresztúti ájtatosság? Nemde szintén az Údvözítő kín szenvedésének és halálának emléke?* Éspedig a legkitünőbb eszköz arra, hogy a legnagyobb áhitattal, részvétellel és vizsontszeretettel emlékezzünk meg az Ur haláláról. Innen kitűnik, hogy tulajdonképpen szentmise és keresztút édestetvérek, csak hogy míg a legszentebb áldozat valóságos megújulása Krisztus keresztáldozatának, tehát *élő valóság*; addig a keresztút pusztán emlékeztetben teszi azt. Pusztán emlékeztetben bár, de oly eleven erővel tárja eléink e főséges 14 levelű könyv az Istenember nagy áldozatát, hogy aki gyakran imádkozza a keresztutat, okvetlenül más szemmel fogja szemlélni a szentmise-áldozatot. Igen, a kereszt-

úton tanuljuk meg a szentmise mélységeibe való behatolást, itt válik számunkra a legszentebb áldozat kimeríthetetlen kincsébányává, a keresztút az eucharisztikus lelkek iskolája, ahol szívünkben nemes vágy fakad : mentől gyakrabban és minél méltóbban egyesülni a szentségi Jézussal a szentáldozásban azzal a lelkülettel,

amit az Apostol mond : *«Mert valahányszor eszitek e kenyeret és isszátok e kelyhet : az Úr halálát hirdetitek, amíg eljő.»* (I. Kor. 11, 26.)*

* Legjobb előkészület a szentáldozáshoz a megfeszített Üdvözítő szemlélése. Miért is néha nagyon ajánlatos előkészület és hálaadás gyanánt keresztutat végezni. Kitűnő vezérkönyvecske ehhez a következő füzet : *Keresztúti Ajátosság* vonatkozással a legméltóságosabb Oltárszentségre. Győr.

3. Keresztút és Szűz Mária.

Talán mondanom sem kell, hogy mily szoros a kapcsolat Mária-tisztelet és keresztút között. Hiszen ez az ájtatosság *Szűz Mária fájdalmas istenanyai szívéből fakadt*, bizonyos tehát, hogy öelötte végtelenül kedves és értékes a keresztúti ájtatosság; és viszont, ha mi szeretettel járjuk a keresztnek áldott útját, lehetetlen, hogy forrón ne szeressük azt, ki szerzője volt ezen ájtatosságnak s anyja annak, ki a keresztet hordozta.

Teljesen bizonyos és hiteles hagyomány szerint maga a fájdalmas Istenanya volt az, ki a Szentlélekisten sugallatára megkezdte a keresztúti ájtatosságot. Nyomon követte ő ama felejthetetlen nagypénteken halálra ítélt isteni Fiát. Megmégállt az út egyes helyeinél, ahol a súlyos kereszttel terhelt Údvözítő véryomait fedezte fel, szívében mély részvétellel és szeretettel Szent Fia iránt. Így követte őt a keresztúton egypár jámbor asszonnyal és Szent Jánossal egyetemben egész a kereszt tövéig s innen a sziklásírig.

Nem kevésbé bizonyos az is, hogy a Szűzanya az Úr Jézus feltámadása és mennybemenetele után is sokszor felkereste ezt a *Via dolorosa*-t, a fájdalmak útját; résztint egyedül, résztint az apostolok és a szentasszonyok kíséretében, hogy újra meg újra átélje az első keresztút érzelmeit s csókjaival illesse a Krisztus vérével megszentelt helyeket. És ez természetes is, ha meggondoljuk, hogy senki emberfia jobban méltatni, értékelní nem tudta az Istenember szenvedésének és halálának értékét, hiszen mint Anyja a Megváltónak, mégiscsak a legjobban volt beavatva az isteni szeretet csodálatos titkaiba. Azért a Boldogságos Szűz szemében a szentségnek és tiszteletnek különös fényével ragyogtak ezek a szent helyek, melyek tanúi voltak az Úr Jézus világot megváltó megváltó eseményeinek. Minden lépés, melyet ezen a keresztúton tett, a legélelnebben emlékeztette Szent Fia szeretetének végtelenségére, ami viszont az ő szívéből a legmélyebb halát és legforróbb viszonszeretete váltotta ki.

Ime, tehát mily kedves, mily drága minékünk — igaz keresztényeknek — a keresztúti ájtatosság! Már pusztán az a gondolat, hogy ez az ájtatosság nem valamely szenttől, hanem a mindenszentek Királynőjétől, a Boldogságos Szűztől származik, elegendő arra, hogy a keresztutat szeressük és nagybecsüljük. Szeressük a keresztutat azért is, hogy a Mária-tiszteletben előrehaladjunk. Amint Szent János is ott a Kálvárián nyerte meg anyját a Boldogságos Szűzet, úgy mi is, ha a fájdalmas Anya lelkületével járjuk a keresztutat, ott leszünk méltókká Szűz Mária hű gyermekeinek nevezetn.

Ne riasszon vissza bennünket a gyakrabbi keresztútjárástól az ájtatosság hosszadalmassága. Ez csak a *közös és ünnepélyes* végzésnél hosszú, de ha mint *magánájtatosságot* végezzük, akkor időnköz képest egészen rövid is lehet. Mert nem szükséges semmi szóbeli ima: sem az egyes állomásokhoz írt imádságok, sem a 14 Miatyánk; sem a térdhajtások. A lényeg ez: tökéletes bánatban elmerült lélekkel elkísérjük utolsó útján édes Urunkat, fájdalmain bánkódva, hűségünkről biztosítva. A teljes búcsúk elnyerésére semmi más nem szükséges, mint 1. hogy a *hűgyelem állapotában* legyünk, 2. hogy *elmélkedjünk* valamelyest Krisztus Urunk kínszenvedéséről, végre 3. hogy a 14 stációt *melátogassuk*.

Oltványi József.

«Amely templomban Oltáregyesület nincs, az az országos központi Oltáregyesülettől egyházi felszerelést nem kérhet.»

IMASZÁNDÉKUNK

AZ ANYASZENTE GYHÁZ.

Boldog, aki szentegyházunk értékeit és szépségeit ismeri és magáénak vallja! Boldog, aki «lélek szerint» is katolikus és mindig katolikus módon gondolkodik, akar és cselekszik! Talán nem is tudunk eléggé hálával lenni érte az Istennek, hogy az Ő egyetlen («Te Péter vagy s e kősziklára építem az én egyházamat») igaz egyházának tagjai lehetünk.

Mint oltáregyesületi tagoknak különösen át kell éreznünk ennek jelentőségét és ismételten buzgó imádsággal kell közreműködnünk Krisztussal az Ő szentegyháza jövőjének «építésében».

Mert az Egyház kész és mégis mindig épül. Mindig új lelkeket teremt az Isten s aki tudatára ébred honnétvalóságának, égbehivatottságának, és a kegyelemmel átvilágított lelke rálép az igaz útra és kitart az örökkévalóság felé irányozottságban, az növeli az Anyaszentegyház épületét, az mintegy új sejt Krisztus misztikus testében. Amint a szövet sejtjeinek szaporodása szabad szemmel láthatatlan, úgy sokak számára láthatatlan az Isten-ország Anyaszentegyházának folytonos épülése is. Új Péter — XII. Pius néven, jelenti a régi «kősziklát». A «kőszikla»! A «kőszikla» bevehetlensége, az egész épületet tartó és kormányzó ereje új Szentatyánk kiváló egyéni képességein terebélyesedik ki és nyilatkozik meg a világnak. Nagyot, sőt igen nagy dolgokat vár tőle, megalapozott reménységünk. Az ő nagy tevékenységében cementként jelentkezik a mi imánk. Vele együtt építünk, ha Anyaszentegyházunk jövőjéért imádkozunk.

Oltáregyesületi imadási órákon buzgó könyörgésekkel indítsunk el az Úr Szívéből kegyelmeket, amelyek Szentatyánknak, az egész Egyháznak, sőt a rajta kívül állóknak is világítanak, amelyek ellenállhatatlanul indítanak és fenttartanak lelkeket — mintegy téglákat az «épület» azon helyén, a hová Isten tervei szerint valók.

Anyaszentegyházunk titokzatos valósága éljen a lelkünkben! Legyünk tudatában annak, hogy az igazi imádság *valóságos és természetfeletti erő*, amely számít és olyan eredményeket produkálhat, amelyeket emberi erő sohasem tudna létrehozni.

Kinek ne volna ehhez kedve? Hisz bennünk van, hogy legszívesebben olyan dolgokat akarunk, amelyek nagyok, földfelettiék, felségesek. Ime egy ilyen tér: imádságunkkal működünk közre Anyaszentegyházunk jövőjének kiépítésében.

Szent József az egész Anyaszentegyház védőszentje, és az Országos Központi Oltáregyesületnek alázatos bizalommal választott pártfogója könyörögj érettünk, hogy a Te szellemedben járjunk el ezen imádságos tisztünkben.

VATELJES • BÜCSÜK

Április 4-én (mint a Brüsszelben szentségtörő kezekkel átszúrt szentostyák csodálatos sebci megjelenésének napján), április 5-én (Szent Júlia), április 6-án (első csütörtök) és még egy t. b. nagycsütörtök miatt, április 9-én (húsvét vasárnap).

Központi.

SZENTATYÁNKÉRT.

Érte könyörgök, én Uram, Jézusom!
Kit hozzánk küldött Vigasztaló Lelked!
Ki Helytartód lesz immár itt a földön.
Áraszd szívébe tengersok kegyelmed!

Erős kezeddal tartsd Őt fenn a «sziklán»,
Meg ne szédüljön... ne inogjon lába!
Gyujts tüzet lelkébe, hogy Érted éjjen
S legyen nyájad igaz világoŝsága!

Viharok zúgnak a világ tengerén...
Add, küzdjön bátran hullámokkal, vésszel!
Vezérelje az égi partok felé
Péter hajóját erős, biztos kézzel!

Árassz általa kegyelmet a röldre!
«Munka, igazság, béke» szent áldását...
... Neki Magad légy édes mennyországa...
Szerető Szívedben lelje tiszta boldogságát!

Kupka Izabella.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Az Oltáregyesület márciusi választmányi ülése bevasztotta a központi választmányba dr. Péteri Ferencét és özv. dr. Schlauch Gézánét. Mindketten a belvárosi Oltáregyesület élén állanak és igen nagy érdemeik vannak abban, hogy a belvárosi Oltáregyesület — évek óta — állandó virágzásban van. Megértő szeretet, összetartás, buzgó lelkiség és ennek megfelelő áldozatkészség a jellemző tulajdonságai ennek az Oltáregyesületnek. A választmány egyhangú lelkesedéssel és örömmel vette az elnöklő orsz. igazgató propozícióját és nagy szeretettel köszönti két új tagját.

Vácott új egyházmegyei igazgatót kapott az Oltáregyesület dr.

Vanyek Béla pápai kamarás, kanonokplébános személyében. Terlanday Rezső prelátnak-kanonok e tisztsége alól is felmentését kérte főpásztorától, miután a plébánia vezetésétől is — fáradsága miatt — megvált. E helyütt is hálás köszönetünket fejezzük ki a távozó igazgatónak, aki — nagy elfoglaltsága mellett — mindig szakított időt arra, hogy a kérelmeket átvizsgálja és véleményezve küldje be a Központba, amelynek munkáját ezáltal lényegesen megkönnyítette. — Az új igazgató eddig mint teológiai tanár s amellett főleg szociális téren működött. Agilitása biztos ígért az Oltáregyesület váci jövőjét illetőleg. Bizalommal nézünk igazgatói működése elé és szeretettel köszöntjük őt új állásában.

A Felvidékről, Dunamocsról érkezett újabb kérvény, amelynek elintézését (egy lila palást és fehér miseruha) a tisztviselőtelepi Oltáregyesület vállalta nagy lelkesedéssel.

A május 17—21-i országos katolikus nagygyűlés és kongresszusi emlékezés keretében május 19-én reggel 9 órakor tartunk eucharisztikus díszgyűlést az Örökimádás-templomban. Este pedig mi rendezzük — a Hősök-terén — a nők szentóráját. Mindkettő közelebbi programját csak a májusi számban közölhetjük. A nők számára — kik a Hősök-terén nem vehetnek részt, vagy a szentórát folytatni akarják — Pesten: az Örökimádás-templomban, Budán: a városmajori plébániatemplomban lesz éjjeli szentségimádás, éjjél után szentmisével és közös szentáldozással.

Emlékeztetőt ad ki ezentúl a Központ a terjesztői és igazgatói értekezletről s ezt az illetékeseknek megküldi. Egyöntetűséget remélünk ezáltal elérni oltáregyesületi életünkben és több eredményt az Oltáregyesületek szent céljainak szolgálatában.

Országos alelnöknőnk nagy napja. *Üzv. dr. Kiss Aladárné*, akit az országos Központban a legnagyobb tisztelet és szeretet vesz körül, április 4-én lesz 80 éves. Nem szokás ilyet a hölgyekről kihíresztelni! Hogy mégis ideírjuk, azért van, mert szeretnők, ha az Oltáregyesület tagjai mindenütt megemlékeznének róla e napon, amikor a szívükben lesz a szentségi Úr Jézus. Dr. Kiss Aladárné megérdemli ezt. 42 éve tagja az Oltáregyesületnek. Amikor még nem volt az Oltáregyesületben az apácák értékes munkája, ő mint alelnöknő nagyrészt maga végezte a kérvények ügyét, az expedíció őriasi munkájával együtt. Neve fogalom volt. Tudott dolgozni és munkatársakat szerezni. Példája és páratlanul finom mo-

dora mindenkit meghódított, de nem magának, hanem az Úr Jézus ügyének. Talán ezt az érette végzett sok-sok munkát jutalmazta meg az Úr Jézus azzal, hogy a mi drága alelnöknőnk most is friss, testileg, szellemileg ép, állandó csodálat tárgya a Központban, ahol — hacsak Budapesten van — el nem marad a Központ eseményeiről. Senki se mondaná, hogy 60 évesnél több. Nem törte meg eddig csodálatos erejét sem betegség, sem bánat, noha mindegyikben volt elég része. Szívből kívánjuk Ömlétségének, hogy az Úr kegyelme továbbra is ragyogja be aranyos lelkét és tartsa meg meg sokáig közöttünk, hogy példája világítson nekünk és szerető kedvessége továbbra is vonzóereje legyen összejeveteleinknek.

Ezerpengős felelet érkezett a mult számunkban közölt «Ki volna az a jótevő» kérdésünkre. Alig hogy megjelent az «Örökimádás» márciusi száma, megjelent ügyvezető-igazgatónkál egy úr, aki fenkölt lelkű nejevel együtt tagja az Oltáregyesületnek és olvasója az «Örökimádás» folyóiratnak. «Feleséggel együtt elhatároztuk, hogy elkészítetjük a neszmétyi zárda új oltárához illő szentségtartót» — mondotta — «és erre a célra — hogy szebb legyen — nem ötszáz, hanem ezer pengőt ajánlunk fel. Már neveltettünk a misszióknak papot, ajándékoztunk oltárt, kelyhet, cibóriumot és éppen azt kértük az Úr Jézustól, hogy adja tudtunkra, hol volna szükség egy monstanciára. Feleségem szinte imában virrasztotta át az éjszakát, amikor az «Örökimádás»-t elolvasta, hogy valaki meg ne előzzen bennünket az adományozásban.» Képzhetjük az ügyvezető-igazgató örömet! Micsoda lelki élmény ilyen lelkekkel találkozni! N. N.-nek maradni kívánó ismeretlenségük, a szentségi Jézus felé, a legtisztább gyémántot felülmúló fény nyel ragyog és nekünk is azt hirdeti némaságával, minden megafonnál hangsúlyosabban: *Az Úr Jézust önzetlenül szeres-*

sétek s Őt, magatokról lemondva, szeresétek. Tőle mindent megkaptok, ha Ő lesz nektek mindig az első. — Ügyvezető-igazgató azonnal megrendelte a monstranciát s már húsvétkor az új oltáron, új trónszéken, két Hozzá hű nemes lélek áldozatos szeretetéből sarjadt gyönyörű szentségtartóban fogadját az Úr Jézus a szívek-lelkek hódolatát a neszmélyi «Kis Örökimádásban». Szentségi Úr Jézus, kegyelmed bőségével aranyozd be e két nagy lélek minden napját!

Egy másik nemes felelet. Később jött; a monstranciára már megvolt az ezer pengőnk, amikor egy már sok jótéteményével szereplő oltáregyesületi tagunk megjelent, 400 P-t ajánlva fel a monstranciára, annak hangsúlyozásával, hogy a még hiányzó 100 P-t később hozza meg. Amikor tudattuk, hogy már megvan a monstrancia ára, így szólt: «Én már ezt az Úr Jézusnak szántam, nem viszem vissza; legfeljebb azt a 100 P-t, ami úgy sincs a kezem közt, adom majd más jótékony célra.» És így ezt a pénzt a neszmélyi új oltár miatt szükséges két aranyozott öröklámpa- kar és a kandeláberek, illetve gyertya- tartók beszerzésére fordíthatjuk. A szintén névtelen jötevő, aki egyedülálló ember, a szentségi Jézus trónja elé a virrasztó örökmécses karjait állítja, hogy stílszerűen szimbolizáló legyenek az Úr Jézus előtt virrasztó szeretetének, mintegy jelképezve azt a két dolgos kart, amelynek munkájából állítottatta ezeket az öröklámpatartó karokat és készíttette az Úr trónja körül égő gyertyák tartóit. Isten fizesse meg és jutalmazza meg a jótékonykodót Önmaga jóságának mértéke szerint!

Mi kell még Neszmélyre? A leg-szükségesebbekből már csak a kerítés és az ostyasütőberendezés hiányzik. — Előbbi azért kell, mert a noviciátusba előírás szerint kívülről nem szabad belátni, míg utóbbi a zárda meg-élhetése szempontjából jelentős, mert

így a győri egyházmegye egy részének a neszmélyi zárda szállíthatja a szükséges ostyákat. A kerítés 1900 P-be kerül, a villamos ostyasütő pedig 1600 P-be. Aki bármelyik létrejöttében részt kíván venni, nagyon jól tesz vele, mert ezekre még nincs fedezet.

Többen kérdezték a misestipendiumok díját. Az Örökimádás-templomban a nap és óra szerint megkötött szentmisére 3 P, a naphoz nem kötötte 2 P fizetendő be. De — tekintettel a nálunk miséző papok nagy számára — elfogadunk nagyszámú — például valaki 50 vagy 100 szentmisét fogadott — vagy szegénysorsúaktól 1 P-ös szentmiseszándékokat is. A «Gregorinai» — 30 egymásután következő napon egy megholtért mondandó szentmisék — díja 120 P. Mísealapítvány legkisebb összege 150 P, de tekintettel a tapasztalatokra, az alapítványra szánt összege, inkább azonnal mondattuk el a megfelelő számú szentmisét. 75 évig alig él egy alapítvány, míg úgy rövid időn belül 75 szentmisét kap kedves halottunk.

Az Oltáregyesület kötelező megszervezését — a nagyméltóságú magyar püspöki kar egyértelmű határozata alapján — 1700/1914. sz. a. rendelte el az esztergomi egyházmegye minden plébániájára néhai Csernoch bíboros-percegprimás. (Megtalálható az egyházmegyei körlevelek 1914-es köt. 48—51. lapján egészen részletesen.)

A Veszprémi Oltáregyesület kiállítása.

Lélekkel és szeretettel előkészített, lélekkel nézett oltáregyesületi kiállítás mélyebb nyomot hagy lelkünkben, mint az Eucharisztiairól mondott leg-szebb prédikáció. Megnyilatkozása, formabontása ez az örök Főpap iránt való gyengéd szeretetnek.

Ezt a gondolatot ébreszti bennünk a Veszprémi Oltáregyesületnek a szent-

istváni jubileumi évben rendezett nagyszabású kiállítás, amely méreteiben minden eddig rendezett kiállítást messze felülmúlja. Ezt akarta kiemelni a megyésfőpásztor, aki ragaszkodott ahhoz, hogy ő maga áldja meg a kiállított tárgyakat. Arca sugárzott a nagy lelkiőrmőtől, hogy egyházmegyéjének száznál több temploma jut ismét néhány igazán szép miseruhához és oltárfelszereléshez. Az eucharisztikus Úr Jézus iránt érzett forró szeretete csillogott az áldást-osztó főpásztor kihulló könnyeiben és ez a szent szeretet átszállt a kiállításon megjelentek lelkébe. Az örök Főpap iránt való gyengéd szeretet felséges megnyilatkozásának mondta dr. Tóth Tihamér püspök az oltáregyesületi tagok áldozatos munkáját, mely minden ékesszólásnál szebben beszél.

Minden darab az eucharisztikus Úr Jézus szeretetét sugározza. Egyik a hosszú évekre kiterjedő művészi munka ragyogásával, a másik nemes anyagának méltóságteljes egyszerűségével hat. A miseruhák közül kiűnik Öszentsége számára készült hófehér kazula, amelyen a kézimunka finom stilizálása és művészi kidolgozása valóban megkapja lelkünket.

A miseruhák között szebbnél-szebb albakat látunk, amelyeknek éveken keresztül készült csipkéje a régi mestereknek esztendőkön át áhítatos lélekkel alkotott mesterműveire emlékeztetnek. A rengeteg csipke lehellaterszerű finomsága olyan, mint a frissen esett hó-pelyhek művészi figurái a mikroszkóp alatt. Olyanok, mint a januári befagyott ablaknak jégvirágai. Csupa ízlés és műgond vonul végig az egész kiállításon, amely a megtisztult szeretet ihletéről beszél. Úgy látszik, egyforma lélekkel dolgozott itt mindenki; a purifikatóriumok névtelen munkása, a kazulabetétek finomkezü himzzője és a hatalmas pluviale szorgos alkotója. Csak azok tudnak ilyen munkát végezni, akik Mária és Márta lelkét

egyesítik magukban, amint azt Tóth püspök úr meglehangú megnyitóbeszédében említette. Valóban boldogok lehetnek, akik ennyit áldoztak az Isten dicsőségére, amiért elismerés és hála illeti őket már itt a földön is.

Az odaadásáról, munkásságáról és áldozatkészségéről nevezetes Veszprémi Oltáregyesületnek azonban van egy másik nemes, szép vonása, s ez Prohászka püspök áldott emlékének őrzése.

Halála előtt néhány héttel (1927 március 9—12-ig) Veszprémben tartott lelkigyakorlatot az Oltáregyesület tagjainak számára. A búcsúzásnál megígérte, hogy a következő évben ismét eljön, *„hiszen olyan közel vagyok Kegyetekhez, hogy gyalog is átjövök”* — mondotta az aranyhajú püspök. Korporsójában az az infula volt fejen, amelyet a lelkigyakorlatok végén a Veszprémi Oltáregyesület nyújtott át neki emlékébe. Remekbe foglalt drága életének legszebb vonása volt az Oltáriszentségnek odaadó szeretete s imádása. Lelkének ez a gyönyörű tulajdonsága végigvonult egész életén. Vigasztalást, megnyugvást mindig az Eucharisztiaánál keresett és talált az élet annyi nehézségében. Mint esztergomi spiritualis, egyik lehangolt, bánatos estéjén ezeket írta naplójába: *„... a szacellumba mentem, s lelkem kiderült, mint a nap a megtisztult, üde égen. A sötét felhő messze szállong, itt-ott átnyílal még valami hevesebb érzelem, de azután csend van és andalító béke. Kioltom a lámpát, mely a szacellumban égett s a mély sötétségen át az oltár felől pislog az öröklámpa fénye; mily bizalmas, mily békés, mily szelídítő e szende, piros sugár. Kilépek a szacellumból, bezárom az ajtót s egy forró csókot nyomok rá, pecsétül; bennhagyom szívemet és szeretetemet, örül hagyom ott a csókot; ezt a pecsétet nem törí meg hatalom.”* (Ö. M. XXIII. 66—67.)

Éz a lelkület, az Oltáriszentség iránt való gyengéd szeretet évről-évre

csak fokozódott benne, naplójában mindig gyakrabban tért vissza az Eucharisziára s nem bírja eléggé bámulni és átérezni a köztünk lakó örök Szeretetet. Utolsó írásai (*Élő vizek forrása, Élet kenyere*) egészen az odaadó Isten-szeretnek s az Oltáriszentség elmélyedő imádásának szolgálatába állnak. Arca egészen átszellemült s a «titok, ez a nagy tény, belcött a lelkébe».

Ne menjen feledésbe soha, soha életünkben a követendő drága példa és emlék s minden munkánk, amely az Oltáregyesülettel kapcsolatos, vigyen bennünket közelebb az Eucharisztia szeretetéhez és imádásához.

Ezzel a lélekkel, érzés- és gondolatvilággal jöttem el a Veszprémi Oltáregyesület kiállításáról.

(Beküldte: dr. Rédl Rezső.)

Beszámoló jelentéseket kaptunk Csongrádról, Szegedről, Bpest Herminamezőről, Bpest Krisztus Királyplébániáról. Tanulásaikról később, itt most csak hálás köszönettel nyugtazzuk kézhezvételüket.

«**A szívek patikája**» színterét megismerte az Örökimádás szerkesztője, aki Zalaegerszegen lelkigyakorlatot adott a patika jövőző «klienseinek». Azóta sokszor gondol a szerkesztő az egerzégi buzgóságra, amely remélhetőleg nem lohad le. Az «Örökimádás»-ra és «Jézusom Öröömöm»-re 39-en fizettek elő.

A Veszprémi Oltáregyesület 404 résztvevővel lelkigyakorlatokat rendezett március 20—21—22-én. Naponta három elmélkedést adott. dr. Mátrai közp. ügyv. igazgató, míg a befejező közös szentáldozáson az Úr Jézust dr. Simon György prelátnak-kanonok

felsőházi tagnak, a Veszprémi Oltáregyesület választmányi tagjának kezéből vették. Az Angolkisasszonyok főnöknője és Máter Pongrác voltak a lelkigyakorlatok kedves, figyelmes «lelki háziasszonyai».

A Szent István-Társulat kiadványai:

Br. Brandenstein Béla: Etika. 319 lapterjedelmű erkölcsbölcselet attól a szerzőtől, aki teljesen modern és egészen katolikus. A mai kor embere, az etikai felfogás számtalan változatának forradalmi jelenségeit szemléli. Jól esik neki e könyv bölcseleti alapokon adott útmutatása. Végső megállapítása a tiszta keresztény értékrend abszolút tekintélye és bizonyossága.

Ida Friederika Coudenhove: Egy hősi élet hősi legendája. 241 lap. — Az Angolkisasszonyok alapítónőjének, Ward Máriának élettörténete. A szerzetek alapítói rengeteg nehézséggel küzdöttek meg valamennyien. Nem ment az simán Ward Máriának sem. Neki is rengeteg küzdelmen keresztül lehetett csak megvalósítania küldetését. Ebben a könyvben az ő legendásan hősi élete a legérdekesebb regényhez hasonlóan van megírva. Nemcsak a természetfeletti gondolkodó, hanem bárki is a legnagyobb érdeklődéssel és csodálattal olvashatja.

P. D. Szalay János: A szombathelyi Szent Domonkos-rendiek lelképásztori működése. 192 lap. — A szombathelyi dominikánus rendház 300 éves jubileumára készült e munka és — mint a könyv előszavában Grósz püspök írja — a lelképásztorkodás minden terére kiterjedő apostolkodás dokumentuma akar lenni. Igazán lélekemelő olvasmány. Megrendelhető a szombathelyi dömés zárdánál. Ára 1 P 70 fillér.

Felelős szerkesztő: Dr. MÁTRAI GYULA. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.

Stephancum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.